

Zvanje Josemarije Escribe (1918.-1928.)

Prvi članak je objavljen u časopisu "Scripta Theologica", u ovom članku Jose Luis Gonzalez Guillon analizira neobičan događaj čiju stogodišnjicu obilježavamo: otisci stopala u snijegu koje su napravili bosonogi karmelićani doveli su svetog Josemariju do toga da otkrije svoj poziv u Crkvi i osobno se produbi u otajstvu kršćanske vjere.

16.03.2019.

Životi ljudi koje je Crkva proglasila svetima obilježeni su događajima u kojima su osjećali iznutra pozvani Božjom milošću. U slučaju osnivača, ti događaji imaju karizmatsku komponentu koja signalizira razvojni rast institucija koje su osnovali. Život Josemarije Escrive slijedio je taj trend. Određeni događaj čiju stogodišnjicu danas obilježavamo - otisci stopala koje su napravili bosonogi karmelićani u snijegu - naveli su ga da otkrije svoj poziv u Crkvi i osobno se produbi u otajstvu kršćanske vjere. Ovaj članak analizira sadržaj onoga što bi Escrivá sam opisao kao "barruntos", to jest slutnje da ga je Bog odredio za određenu misiju.

"Cijeli život je poziv". Od početka do kraja svoga postojanja Bog poziva svakoga, ponekad jasno i ponekad jedva primjetno, kroz životne faze i okolnosti. U bogatoj i raznovrsnoj teološkoj i pravnoj panorami koja

dotiče kršćanski poziv naša studija (očito povijesna po prirodi) analizira trenutak kada je José María Escrivá osjetio da Bog prolazi kroz njegov život i kako su se stvari razvijale od tog trenutka do kada je primio svoju misiju da pronade Opus Dei.

Proučavat ćemo desetljeće koje je započelo krajem 1917. ili početkom 1918. - koje je jednom nazvao trenutkom "svog zvanja u Logronu" - i koje je završilo u listopadu 1928. osnivanjem Opusa Dei. Ovih deset godina podudaraju se s njegovom adolescencijom i životom mladića, stadijem života u kojem svaka osoba uči voljeti u slobodi i oblikuje visoke ideale.

1. Prepreke na putu jedne kršćanske obitelji

José María Escrivá rođen je 9. siječnja 1902. u Barbastru u Huesci. Njegov otac, José Escrivá Corzán, rođen je u Fonzu (Huesca) 1867., iako

je njegova obitelj došla iz Balaguera u Léridi. Majka mu je bila Dolores Albás Blanc. Bila je iz Barbastra i imala pretke iz Aínse u Huesci. Roditelji Joséa Marije vjenčali su se 1898., četiri godine prije nego što je rođen, a živjeli su u unajmljenoj kući u Main Streetu u Barbastru, pokraj Plaza del Mercado (Market Square). Njihovo prvo dijete, Carmen, rođeno je 1899. godine.

Barbastro nije imao više od šest tisuća stanovnika. Unatoč malom broju stanovnika Barbastro je već osam stoljeća bio dom biskupije. Gospodarstvo se vrtjelo oko poljoprivrede, poput žitarica, ili proizvodnje vina i ulja. Trgovci i vlasnici malih tvrtki živjeli su među poljoprivrednicima i nadničarima. Bilo je raznih političkih tendencija, od Carlista, onih koji su podržavali stari režim, do republikanaca i socijalista. Liberalna misao dominirala je društvenim i

kulturnim krugovima bez ozbiljnih političkih ili društvenih sukoba.

Krajem devetnaestog stoljeća, José Escrivá i dva poslovna partnera osnovali su tvrtku za proizvodnju i prodaju čokolade. Godine 1902. jedan od partnera povukao se uz dogovor da neće započeti još jedno slično poslovanje u Barbastru. José Escrivá je sa svojim partnerom osnovao novo društvo s ograničenom odgovornošću pod nazivom "Juncoso i Escrivá". Isprva je dobro išlo. Obitelj Escrivá postala je situirana i relativno dobrostojeća. Kako je bilo i uobičajeno u to vrijeme, imali su četiri kućne sluge. José Escrivá imao je dubok osjećaj solidarnosti, što je vidljivo iz milostinja koje bi davao ljudima u nevolji, njegovog financijskog doprinosa Katoličkom centru grada i organizacija vjerskih konferencija za svoje zaposlenike.

Kad je imao četiri dana, José María je kršten u katedrali u Barbastru, koja je također bila njegova župa. Ubrzo nakon toga, 23. travnja, primio je sakrament potvrde. Godine 1904., kada je imao dvije godine, doživio je akutni meningitis. Budući da liječnici nisu imali nade, njegova je majka molila devetnicu Gospi od Presvetog Srca i obećala da će, ako dječak ozdravi, hodočastiti u svetište posvećeno Gospi od Torreciudada, dvanaest milja od Barbastra. Mali se dječak popravio, a majka ga je uzela za ruku, pošavši u Torreciudad na zahvalu.

Obitelj Escrivá bila je vrlo složna. Od svojih roditelja José María je usvojio vrline poput marljivosti u radu i držanja reda. Također su ga učili jednostavnoj pobožnosti, bez prenemaganja. Kao što će se kasnije prisjetiti: “Naš Gospodin pripremao je stvari tako da je moj život bio običan i uobičajen, a ništa posebno

ne bi bilo primjetno. Uredio ga je tako da sam ja rođen u kršćanskom domu, kakvi i jesu obično domovi u mojoj zemlji, s uzornim roditeljima koji su živjeli i prakticirali svoju vjeru. "

U narednim godinama stigle su još tri djevojčice: María Asunción, Chon, 1905; María de los Dolores, Lolita, 1907 .; i María del Rosario, 1909. Nažalost, umrle su još kao djeca jedna za drugom. Rosario je umrla u dobi od devet mjeseci, Lolita je umrla kad je imala pet godina, a Chon je imala osam godina.

Unatoč tim poteškoćama, u bitnome, djetinjstvo Joséa Marije bilo je normalno i veselo jer se sve više otvarao prema društvu i svijetu. Između 1905. i 1908. godine odlazi u vrtić koji vode sestre od milosrđa; od 1908. do 1915. bio je učenik u školi pijarista. Godine 1912., u kojoj je započeo srednjoškolsko obrazovanje,

prvi put je primio sv. pričest, što je mogao zahvaljujući odredbi pape Pija X da bi ljudi trebali početi primati pričest u trenutku kada postanu istoga svjesni. Kada je primio Isusa u presvetom sakramentu, José María je tražio milost da nikada ne počini smrtni grijeh.

Zbog ekonomske situacije u to vrijeme i njihovog starog partnera koji nije održao svoju riječ da neće osnovati konkurentsku tvrtku u poslovima s čokoladom, Juncosa i Escrivá upali su u krizu. Juan Juncosa i José Escrivá odveli su svog starog partnera na sud. Sudac u Barbastru donio je odluku u njihovu korist 1910. godine. Nakon žalbe, regionalni sud u Saragosi također je donio odluku u korist Juncosa i Escrivá, ali je smanjio naknadu koji im je dugovao. Tvrtka, koja je u tom trenutku bila u postupku likvidacije, uložila je žalbu. U svibnju 1913.

Vrhovni sud je odbio žalbu i naloženo im je da plate troškove tužbe. Juncoso i Escrivá su prekinuli poslovanje i otišli u stečaj. Godine 1915. Vrhovni sud je presudio u korist nekih vjerovnika, čime je stvar definitivno završena.

José Escrivá platio je svojim vjerovnicima s vlastitim obiteljskim novcem, budući da njegova sredstva za poslovanje nisu bila dovoljna za sve. Nije imao zakonsku obvezu učiniti navedeno, ali mu je savjest govorila da bi trebao. Njegova je supruga podržala njegovu odluku, ali neki iz obitelji njegove žene nisu. Obitelj Escrivá bila je u ruševinama. José Escrivá morao je otpustiti kućnu poslugu i počeo je osjećati teret oskudice. José María je trpio unutarnju krizu jer su te poteškoće došle povrh boli koju je osjećao nakon smrti svojih sestara. Međutim, spokojno kršćansko prihvaćanje svojih roditelja pred tim zastojima

pomoglo mu je da održi svoje povjerenje u Boga.

U ožujku 1915. José Escrivá našao je posao prodavača u La Gran Ciudad de Londres, trgovini koja je prodavala tkanine u gradu Logroño. Nakon ljeta te godine njegova se obitelj preselila u prijestolnicu La Rioje, koja je u to vrijeme imala 24.000 stanovnika. Obitelj Escrivá suočila se s neugodnostima koje se događaju s promjenom ove vrste i početnom odsutnošću prijatelja.

Carmen je diplomirala kao učiteljica u osnovnoj školi, zacvršivši studij 1921. godine. José María je nastavio srednju školu u Institutu General Técnico, koja se kasnije zvala Instituto Práxedes Mateo Sagasta. Odlazio bi onamo ujutro, a poslije podne u školu San Antonio de Padua na satove podrške, što je bilo sasvim uobičajeno u to vrijeme.

2. Otkrivanje poziva

U prosincu 1917. José María Escrivá je bio na zadnjoj godini studija u Logroñu. U to je vrijeme prolazio kroz razdoblje određenih sumnja. Osim sumnje, normalne za adolescente, iskusio je izvjesnu buntovnost prema svojoj obiteljskoj situaciji - rane od smrti njegovih sestara i financijska propast njegovog oca još su bile otvorene - i zato što je promijenio grad i prijateljstva. Kako se sjećao kasnije, "ja sam se tada bunio protiv situacije. Osjećao sam se poniženo." Nasuprot tome, vedrina i veliko povjerenje u providnost koje je nalazio u svojim roditeljima ostavilo je dojam na njega jer je vidio da podnose svoje patnje u tišini.

Između 9. prosinca 1917. i 6. siječnja 1918. bilo je sveukupno dvanaest dana u kojima je snijeg u Logroñu padao s različitim intenzitetom. Najgore je došlo krajem prosinca, s teškim snijegom i vrlo niskim

temperaturama od 16 ispod nule zabilježenim 30. prosinca. Najmanje jedna stara osoba umrla je kod kuće od hladnoće.

Jednog od ovih dana, nakon što je snijeg napadao, José María Escrivá je bio u Glavnoj ulici. Možda je bio na putu kući u ulicu Sagasta broj 12, blizu željeznog mosta, ili je možda otišao iz škole u školu San Antonio de Padua. Kad je bio blizu mjesta gdje su bili braća maristi, u području zvanom Costanilla, iznenada je ugledao neke "redovnike karmelićane, bosonoge u snijegu" i njegova je reakcija bila da se zapita: "Ako drugi čine toliko žrtava za Boga i za svog bližnjeg, zar mu neću moći ja ponuditi nešto?" Dakle, razmišljao je o tome da postane svećenik, nešto što do tada nije uopće zamišljao za sebe.

3. Odluka za biskupijsko svećenstvo

Čim mu je bilo 16 godina, možda nekoliko dana nakon rođendana, mladi José María krenuo je prema samostanu gdje su živjeli neki karmelićani, na rubu grada s druge strane željeznice, na strani ceste koja se zove Vuelta del Peine. Nekoliko tjedana ranije formirana je zajednica braće karmelićana, u kojoj su bile samo tri osobe. Bili su to brat Pantaleon iz Presvetog Srca Isusova, koji je stigao krajem studenog 1917.; otac Juan Vicente de Jesús María, koji je stigao u grad 11. prosinca; i otac José Miguel de la Virgen del Carmen, koji se pridružio 20. prosinca.

José María Escrivá počeo je imati duhovni kontakt s ocem Joséom Miguelom. On je učvrstio njegovo praktično življenje vjere, što ga je, po njegovim riječima, dovelo do “svakodnevnog zajedništva s Gospodinom, pročišćenja, ispovijedi i pokore”. Nekoliko mjeseci kasnije i shvativši njegove dobre odluke, otac

José Miguel ohrabrio ga je da razmotri mogućnost da postane karmelićanin. Escrivá ga je ozbiljno shvatio. Čak je pomislio da ako je to njegov način, onda će njegovo religiozno ime biti Amador de Jesús Sacramentado (Ljubitelj Isusa u presvetom sakramentu), u predanosti Euharistiji. Vrlo brzo je zaključio da ga je Bog pozvao da bude svjetovni svećenik.

To je bilo u redu, ali ova odluka obuhvatila je nešto više. José María smatrao je da njegov poziv ne uključuje njegovo zauzimanje položaja u biskupijskoj strukturi. U njegovim riječima: "To nije bilo ono što je Bog tražio od mene, i ja sam to znao. Nisam želio postati svećenik samo zato da budem svećenik el cura, kao što kažu u Španjolskoj. Imao sam poštovanje za svećeništvo, ali nisam želio takvu vrstu svećeništva za sebe." U unutrašnjosti je osjetio poziv koji je istovremeno

bio i jasan i neodređen, osjeća je koje će kasnije nazvati *barruntos*, slutnje da je Bog tražio nešto više od njega, a što jest u nekom smislu bilo vezano za svećenstvo. Kao što je rekao, "nisam znao što Bog želi, ali to je očito bio neki oblik misije." U tom smislu, biti svećenik bio je nužan element, ali u isto vrijeme, njegova odluka da bude svećenik nije ga oslobodila tih *barruntos*. Kao što je rekao u jednoj prilici: „Zašto sam postao svećenik? Zato što sam vjerovao da je to najbolji način da ispunim Božju želju, što nisam znao. Prethodnih osam godina imao sam zabilješke, ali nisam znao što je to, i nisam to znao do 1928. godine." Samo bi mu budućnost pokazala što to znači u njegovom slučaju biti pastir u Crkvi.

U međuvremenu je pojačao svoju molitvu - "nije došlo svjetlo, ali je molitva bila jasna", istaknuo je - budući da je bio uvjeren da Bog nešto

želi od njega. Konkretno, recitirat će dvije kratke latinske rečenice s molbom da sazna Božje planove. Govorio je: "*Domine, ut videam!*" (Gospodine, da vidim!); "*Domina, ut sit!*" (Gospo, neka bude!)

Jednog lijepog dana rekao je ocu da želi ući u sjemenište. José Escrivá ga je upitao: "Jesi li razmišljao o žrtvi koju uključuje poziv u svećeništvo?" José María je odgovorio: "Samo sam mislio o ljubavi, kao i vi kad ste se oženili.". Vidjevši kako je odrješit, njegov otac je bio ganut i potekle su suze jer je imao druge planove za svoga sina, ali se nije pobunio. Rekao mu je: »Sine moj, razmisli o tome pažljivo. Svećenik mora biti svetac. Vrlo je teško ne imati kuću, dom, imati ljubav na zemlji. Razmisli o tome malo više, ali ja se neću protiviti tvojoj odluci.» On mu je samo predložio da treba diplomirati pravo, kao i teologiju, jer su to u skladu s crkvenim studijama. José

Escrivá je do tada pomišljao da Jose María može biti arhitekt, liječnik ili odvjetnik. Osim toga, otac ga je upoznao s Antolinom Oñateom, svećenikom za kojeg je znao da je župnik i upravitelj kolegijalne crkve Logroño, poznate kao La Redonda.

U ljeto 1918. José María završio je srednju školu s dobrim ocjenama. Nakon ljetnog razdoblja ušao je u sjemenište u Logronu. U dvije akademske godine položio je ispite iz teologije, a nedjeljom ujutro podučavao je katekizam djeci. Svojim kolegama se činio kao "odgovoran učenik, veseo, dobar sa svima, malo stidljiv i pobožan".

U to vrijeme u Španjolskoj su muška djeca imala dužnost brinuti se za svoju obitelj. José María je pomislio da im treba još jedan sin u kući i molio se Bogu za to. José Escrivá je tada imao pedeset jednu godinu, a Dolores Albás četrdeset i jednu.

Prošlo je devet godina otkako su posljednji put imali djecu. Ipak, 28. veljače 1919., deset mjeseci nakon što je José María rekao ocu o svom pozivu na svećeništvo, rođen je Santiago Escrivá. Ovaj je događaj ostavio dojam na José María; shvatio je da je to povezano s njegovim pozivom u svećeništvo: "Majka me pozvala da mi kaže: *Imat ćeš novog brata ili sestru*. To je za mene bio čin Božje milosti: vidio sam to kao čin našeg Gospodina, nešto što nisam očekivao. "

Godinu dana kasnije, u rujnu 1920., José María Escrivá se preselio u Saragossu kako bi nastavio s svojim crkvenim studijama. Glavni grad Aragon imao je oko 150.000 stanovnika i imao je rastuću poljoprivrednu i industrijsku ekonomiju. José María je otišao tamo po savjetu svoga oca (grad se nalazio pravni fakultet) i završio crkvene studije na papinskom sveučilištu.

Živio je u blizini svojih ujaka, Carlosa i Mauricia Albasa. Carlos je bio kanon u katedrali Saragossa, a Mauricio je bio oženjen. Time je izbjegao da mora završiti svoje teološke studije u gradu Calahorri, koji je inače bio odredište bogoslova iz La Rioje.

Carlos Albás je olakšao proceduru kako bi njegov nećak ušao u sjemenište u San Francisco de Paula, gdje su mu dodijelili malu stipendiju. Čim je nastava počela, José María je otišao na papinsko sveučilište San Valero i San Braulio. Međutim, odgodio je započinjanje fakulteta prava do pete godine teologije kako bi se dovoljno mogao posvetiti obama fakultetima. U sjemeništu je dobio tradicionalnu formaciju koja je tada bila uobičajena.

4. Suština *barruntosa*

José María Escrivá bio je uvjeren da Bog inspirira ove *barruntose* o tom

"nečemu" što će se dogoditi u budućnosti. Po samoj svojoj prirodi ovi su stavovi u nekim aspektima bili jasni, a u drugima nejasni. Kao što je kasnije rekao, "nastavio sam nazirati, ali bez jasnog viđenja što je Gospodin htio: vidio sam da Gospodin želi nešto od mene. Pitao sam i nastavljao pitati. Kad god bih to mogao, odlazio bih u kapelu Gospe od Stuba i tražio znanje o božanskoj volji. Koristio bih aspiraciju, sličnu drugima koje je koristio: Domina, ut sit! (Gospo, neka bude!). I on bi potkrepljivao svoju molbu rečenicama iz Evandjelja koje bi govorio ili čak pjevao naglas: "Ignem veni mittere in terram et quid volo nisi ut accendatur?" *Došao sam baciti oganj na zemlju i što hoću nego da se zapali!* I odgovor: "Ecce ego quia vocasti me!" *Evo me jer si me zvao.*

Kada je stigao u Saragosu, osjetio je potrebu da napiše neke "neformalne bilješke" bez reda ili strukture o

različitim pokretima i događajima u svom unutarnjem životu. Opisao je neka od nadahnuća u kojima je osjećao Božju providnost kao "operativna", jer su toliko dominirali njegovom voljom da je jedva trebao ulagati napor". To su bile nejasne ideje; ponekad su čak i ukazivale na neko osnivanje, ali bez ičega što bi bilo specifično.

Međutim, osnova za te *barruntose* za njega je bila očita. Oni su bili ukorijenjeni u intimnom odnosu s Bogom, u "nečemu što je lijepo kao zaljubljanje". Godinama kasnije sažima ovu fazu svog života sljedećim riječima: "Počeo sam govoriti o Ljubavi, shvatiti da moje srce traži nešto veliko i da je to Ljubav." I, kao plod tog unutarnjeg zanosa, želja za molitvom i ispunjenjem Božje volje rasla je u njemu, kao što je napisao: "Doista, Bog je proširio moje srce

omogućujući mu da voli, pokaje se, služi, usprkos mojim greškama."

José María je imao krizu u svom pozivu na svećeništvo zbog niske razine obrazovanja nekih bogoslova i nesporazuma s rektorom. Tražio je duhovno vodstvo svećenika iz Logroña. Svećenik je shvatio da je José María imao prave dispozicije i rekao mu je da ustraje. Mladić je odlučio primiti tonzuru (preduvjet za niže redove) godinu dana kasnije u rujnu 1922. To je značilo da je sada službeno član klera, a nadbiskup Saragosse, kardinal Juana Soldevile, imenovao ga je inspektorom sjemeništa.

Godine 1923. diplomirao je pravo na Sveučilištu u Saragossi kao izvanredni student. Bio je to mali fakultet od tri stotine trideset i jednog studenta, od kojih su dvije stotine četrdeset i dvije bile izvanredni, s predavačima

nacionalnog prestiža. José María nije išao ni na kakva predavanja na pravnom fakultetu niti je polagao bilo koji ispit osim za dva pripremna ispita, sve dok nije diplomirao teologiju u lipnju 1924. godine.

Taj spor napredak u njegovom stupnju prava i njegova želja da ne bude "svećenik od karijere" učinili su nezadovoljnim njegova ujaka Carlosa, koji je želio da se što prije prijavljuje za službe na dobrim pozicijama. Nasuprot tome, mladić je mislio da će mu "sveučilišne studije omogućiti da bude više raspoloživ za Božju volju". U tom smislu, možda je mislio da je stupanj prava sastavni dio ovih *barruntosa* (kasnije pravni trening koji je primio pomogao mu je pronaći načine na koje bi Opus Dei mogao pronaći mjesto unutar crkvene kanonske strukture).

Dana 14. lipnja 1924. José María je zaređen za đakona. Pet mjeseci

kasnije njegov je otac iznenada umro u Logroñu ostavljajući José Maríju kao glavu obitelji. Stoga je odlučio da se njegova obitelj preseli u Saragossu. Ovaj potez izazvao je snažno neslaganje s njegovim ujakom. Godinama ranije, Carlos nije razumio odluke koje je José Escrivá donio kad je njegov posao propao, a sada nije želio da njegova sestra i njezina djeca odu živjeti u Saragossu jer, iskreno, bili su siromašni. Mislio je da bi bila bolja ideja da José María bude zaređen za svećenika i da se smjesti u biskupiju; kasnije će se moći ponovno susresti sa svojom obitelji. Ali kako nećak nije slijedio savjet svog ujaka, došlo je do razlaza.

Dana 20. prosinca 1924. Miguel de los Santos Díaz Gómara, pomoćni biskup Saragosse, zaređio je José Maríju za đakona; 28. ožujka 1925. kao svećenika. Dva dana kasnije, José María održao je svoju prvu misu u kapeli Gospe od Stupa za svog oca.

Bili su prisutni njegova majka, brat i sestra, kao i neki rođaci, obitelj jednog prijatelja učitelja i nekoliko drugih koji su bili pozvani. Međutim, nitko od njegovih triju ujaka svećenika nije bio tamo. Nakon završetka mise mladi svećenik je otišao u sakristiju i bezutješno zaplakao.

Potom je proveo mjesec i pol u malom gradu zvanom Perdiguera. Tamo je stekao svoje prvo pastoralno iskustvo u dijeljenju sakramenata i davanju duhovnog vodstva vjernicima. Kada se vratio u Saragossu, biskupijska kurija ga nije imenovala za običnu pastoralnu ulogu, primjerice, pomaganje u župi. José María dobio je položaj kapelana u crkvi sv. Pedra Nolasca, kojom su upravljali isusovci. Ovaj je rad uključivao slavljenje mise i provođenje vremena u ispovjedaonici. Ostatak dana proveo bi na nastavi i studirao pravo.

Kontakt s akademskim svijetom obogaćivao ga je. Escrivá je pokazivao mentalitet laika koji je tada bio neobičan među svećenstvom. Primjerice, u pauzama između predavanja ne bi se samo susreo s drugim svećenicima ili sjemeništarcima, već bi i tražio razgovor s laicima; nije tražio poseban tretman za ispite ili pohađanje nastave; niti bi "davao propovijedi" kad je razgovarao s drugima. Zbog toga se posebno svidio nekim kolegama koji bi mu povjeravali osobne stvari ili bi s njim hodali ulicama.

U svom ministerijalnom radu imao je kontakte sa sveučilišnim studentima iz marijanskih kongregacija koje su vodili isusovci. Osim toga, nedjeljom je zajedno s brojnim drugim mladima davao poduke iz kršćanske doktrine djeci iz siromašnih obitelji iz četvrti Casablanca, na periferiji Saragose. Ovaj kontakt s potrebitima

povećao je njegovu želju da služi drugima kroz svoje svećeništvo.

Unatrag nekog vremena, a pogotovo od očeve smrti, imao je ideju da doktorira na pravu i stekne mjesto profesora na sveučilištu. Htio je donijeti kršćansku doktrinu u akademski svijet jer je vidio svoje kolege s fakulteta donekle kao "ovce bez pastira". Ipak, prijatelj svećenik, profesor José Pou de Foxá, savjetovao mu je da započne s radom izvan Saragosse jer ondje nije imao "nikakvo plodno tlo" zbog problema sa svojim stricem.

5. Punina poziva

Oko rujna 1926. José María je otputovao nakratko u Madrid kako bi saznao što treba napraviti s doktoratom. Kad se vratio u Saragossu, na Institutu Amado držao je predavanja iz rimskog prava, kanonskog prava, povijesti prava i

prirodnog prava i tako zarađivao novce.

U siječnju 1927. diplomirao je pravo. Dva mjeseca kasnije zatražio je prijenos studija u Madrid kako bi mogao doktorirati na Središnjem sveučilištu. Ubrzo, nakon kratke zamjene jednog svećenika u Fombueni, općini pokrajine Saragossa, preselio se u Madrid.

José María Escrivá stigao je u Madrid 20. travnja. Prijavio se na doktorske studije na Pravnom fakultetu, a boravio je u kući za svećenike koji su dolazili izvan biskupije. Apostolske dame iz Presvetog Srca Isusova, nova vjerska zajednica, upravljale su ovim prebivalištem. Mjesec dana poslije utemeljiteljica mu je ponudila mjesto kapelana crkve Patronato de Enfermos (Zaklada za bolesne), njihovog sjedište i centra za razne dobrotvorne aktivnosti.

Dana 1. lipnja, vlč. José María je započeo svoj pastoralni rad u Zakladi za bolesne. To se sastojalo od slavljenja mise, euharistijskog izlaganja, slušanja ispovijedi i krunice i blagoslova u poslijepodnevnim satima. Osim toga, vikendom je bio dostupan za ispovijedanje djece koja su pohađala škole koje su subvencionirale apostolske dame. Isto tako, iako to nije bio dio njegovih dužnosti kao kapelan, mnogim poslijepodnevima posjećivao je bolesne i siromašne u njihovim domovima, davao pričest ili ih ispovijedao.

Pet mjeseci kasnije, José María je iznajmio stan kako bi njegova majka, brat i sestra mogli živjeti zajedno s njim. Tijekom te akademske godine stekao je zvanje predavača rimskog prava i kanonskog prava na akademiji Cicuéndez, privatnom centru koji je pripremao ljude za ulazak na Pravni fakultet i davao

dodatne satove u nekim predmetima. Svećenik je na akademiji podučavao dva poslijepodneva tjedno tijekom više od četiri godine kako bi financijski pomogao svojoj obitelji.

Dana 30. rujna 1928. José María Escrivá otišao je u kuću lazarista na sjeveru Madrida kako bi obavio svoje duhovne vježbe. Šest svećenika se zapisalo za ovu aktivnost. U utorak 2. listopada nakon što je slavio misu, otišao je u svoju spavaću sobu da pročita neke bilješke koje je ranije zabilježio, o idejama i događajima za koje je mislio da ih je Bog inspirirao i koji su bili dio njegovih *barruntosa*. Odjednom, "shvatio je koliko je lijep i težak teret koji je Gospodin u svojoj neobjašnjivoj dobroti stavio na njegova ramena", i preuredio "nabacane bilješke koje sam uzimao, dajući im neko jedinstvo". U tom trenutku velikog intenziteta on je "jasno vidio Božju volju!", nešto za što se toliko godina molio.

Što se dogodilo? Mladi svećenik primio je nadnaravno svjetlo koje ga je stavilo u središte kršćanskog otajstva. Imao je “viziju cijelog Djela”, “jasnu glavnu ideju moje misije” koja je otvorila “ogromnu apostolsku panoramu”. Potaknut time što je “vidio kako je Isus počeo davati određeni oblik svome Djelu”, kleknuo je i zahvalio Bogu. Opus Dei se upravo rodio. Tada je čuo zvuk zvona župne crkve Gospe od Anđela koja je naviještala početak misu vjernicima; kasnije će to smatrati znakom zagovora Gospe od Anđela u tom trenutku osnivanja.

Na taj način božanski poziv koji je José María Escrivá osjetio u Logroñu krajem 1917. ili početkom 1918., došao je do kraja svog razvojnog razdoblja u listopadu 1928. Za tog mladog svećenika sve što se dogodilo dotad u njegovu životu, a i sve će se dogoditi u budućnosti, steklo je puno značenje u perspektivi tog njegovog

poziva. Escrivá je bio na zemlji da utjelovljuje i širi poruku kršćanske svetosti usred svijeta i da osnuje instituciju koja će živjeti i provoditi taj ideal. Kao što je kasnije primijetio, Bog ga je pozvao da bude "svetac i otac, učitelj i vodič svetih".

Zahvaljujemo urednicima Scripta Theologica na odobrenju objavljivanja ovog članka.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/zvanje-josemarije-
escrive-1918-1928/](https://opusdei.org/hr-hr/article/zvanje-josemarije-escrive-1918-1928/) (4.04.2025.)